Za tento přestupek, jim hrozil vyhazov. Jediná kuchařka Bílková už je párkrát nachytala. Pokaždé bědovala se sepjatýma rukama: „Holky, holky, tohle nedopadne dobře."

Markéta stála za vchodovými dveřmi a rozhlížela se kolem sebe. Nikde ani živáčka. Kolem altánu se dostala nepozorovaně k lesní cestě. Tam se trochu protáhla a dala se do běhu. Celou trasu si nenuceně udržovala své tempo. Vnímala jen svůj pohyb a okolí. Vzduch byl po ránu chladný a ostrý.

Když doběhla svůj obvyklý okruh a vracela se přes osadu zpět kolem staré kapličky, zastavila se na stejném místě jako pokaždé a v předklonu, opřená o kolena, zhluboka vydechovala. Náhlý pocit, že někdo stojí za ní a dýchá jí na záda v ní vyvolal mrazení po celém těle. Černé kotníkové boty a cípy černého pláště, které za sebou zahlédla, ji donutily leknutím zadržet dech.

„Au," vyjekla, když ucítila tupou ránu na zátylku. Sesunula se na kolena a rukama dopadla na tvrdý povrch cesty.

„Co ode mne chcete?" snažila se dostat ven z úst, ale její hlas ji zradil. S vypětím všech sil se dostala na nohy a dala se na útěk. Postava za ní se ji zprvu nesnažila zadržet. Jen se sarkasticky smála a dlouhými rychlými kroky se k ní zezadu přibližovala.

„Mně neutečeš. No tak, zlato, slyšíš mě? Ale klidně si ještě zaběhej, jestli máš tu potřebu," ozvalo se a opět následoval hlasitý smích.

„Snažíš se marně. Věř mi," zaslechla jeho hlas v těsné blízkosti. Síla ji začala opouštět a přes zaslzené oči se začala v mlze ztrácet i cesta. Teď už s jistotou věděla, že prohrála. Vší silou ji zezadu srazil na zem. Jeho pevný stisk kolem krku

ji připravil o dech. Věděla, že tma, která právě nastala se už nikdy nepromění ve světlo života.

David Benda se probudil časně ráno, krátce po šesté hodině. *Konečně pátek,* proběhlo mu hlavou. Sedl si na postel a nohy spustil na béžový kobereček vedle postele. První pohled směřoval oknem ven. Zamžoural do slunce, které už částečně vystoupalo na obzor. Otevřeným oknem proudil do místnosti teplý letní vzduch, a z dálky se ozývalo první ranní ptačí cvrlikání. Začal nový den a s ním i nový čerstvý pohled na události předešlých dnů. Na chvilku zavřel oči a představoval si, že je vše tak, jak to bylo ještě před třemi týdny.

Šarlota by ještě spala v klidu vedle něj. Vypadala vždycky jako anděl. Dlouhé blond vlasy by byly rozložené na polštáři, a její nádherné tělo v hedvábné noční košilce by připomínalo sluneční zář toho nejteplejšího letního dne. Věděl, že už nikdy nebude nic tak, jako dřív. To, že ho Šarlota opustila, v sobě stále zpracovával. Nějakou dobu ještě doufal v její návrat. Ale naděje, že se vedle ní ještě někdy probudí, den ode dne klesala. Na jídelním stole stále zůstával dopis, ve kterém se snažila svůj odchod vysvětlit.

Do jejího odchodu si myslel, že mají ideální vztah a čeká je společná budoucnost. Nikdy si na nic nestěžovala a vždy vypadala šťastně. Ale jak se ukázalo, byla to pouze jeho domněnka. Zřejmě nežila to, co by ji naplňovalo. Mrzelo ho, že se mu nikdy nesvěřila s tím, co ji trápí nebo s čím je nespokojená.

Možnou příčinou jejího odchodu však mohl být i fakt, že trávil v práci více času, než je zdrávo. Ale to k tomuto